

ALLES IS

Zeven gedichten over schoonheid en verlies

© Annoesjka van Bussel

Geschreven voor Kamerkoor NEXT
ter gelegenheid van de novemberconcerten*
Songs of Experience

** Tijdens de concerten is een verkorte versie van deze reeks ten gehore gebracht.*

—
Alles is muziek.
Dat zie je aan de wolken,
dat zie je aan de zon,
aan water en aan bomen,
aan schaduwen op de grond,

aan de kleinste bestjes
in hun geheim bestaan
en aan de grote dieren,
die met hun kunstig lijf
de werldebol versieren.
Alles is muziek.

Vogels zwemmen, vissen
zwermen, de hemel wemelt
en de aarde woelt, stenen
en sterren ontstaan en vergaan
weer en ja, alles danst, wiegt,
en wankelt op dit eeuwig
veranderend, zinnelijk lied.

Muziek is overal
al kun je het niet horen:
alles maakt geluid,
trilt, zwelt, zwoegt en
verwelkt in zuivere frequenties
van zinderend licht.

Ik heb je lief in dit gedicht,
in deze regels toont zich je gezicht,
je stem weerklinkt in elk weerbarstig woord,

ik maak van jou een langverwacht,
een wonderlijk akkoord.

In dit bestaan

Altijd is het leven, steeds in dit bestaan
de dood. Elk gezicht wordt in de spiegel
weer een vreemde, breekt in tweeën.
Waar blijdschap is verraadt de andere kant
haar nood en waar de scheiding loopt
heeft niemand in de hand.

Nog zie ik haar naast me staan,
mijn lief, alsof zij bij me is en niet -
met haar verzinsels en haar trots, alsof zij
niet - en haar verboden, niet -
en dan een lach, gebaar, een melodie,
alsof zij zomaar op een morgen
deze wereld niet verliet.

Dit zijn geen zinnen om iets nieuws
mee te beginnen, geen simpel ritme
openbaart zich hier, waarin u troost
kunt vinden - heb geduld,
de waarheid laat zich aan gewone taal
niet binden, wordt juist daar
in raadselen gehuld.

Wat ik vertellen wil is niet verstandig uit te leggen.
Vergeet de logica, maar niet het oor.
Wat hoorbaar is is meer dan ik kan zeggen.
Weet dit en u zult mij verstaan.

Afscheid

Kom liefste, word wakker.
Het is ochtend, doe je ogen open,
hoor de vogels fluiten en de koeien
roepen, je bent niet moe,
word wakker, word wakker!

Nee we maken ons geen zorgen,
je bent niet ziek en ik verlies je niet.
Ik breng je thee en verse bloemen
en dan gaat het beter, echt.

Liefje, wees niet koppig.
Kijk naar mij. Kijk het open raam,
de tuin. Het heeft geregend maar
daar is de zon weer zie je?
Ook dit boze is straks weer voorbij.

Ja ik wil je alles geven,
als je nu maar wakker wordt
en als het droog blijft,
morgen, binden we het hooi op,
morgen als je niet meer moe bent
wacht ik op je, als altijd.

Alsjeblieft, ik hou je vast,
word wakker,
het gras is koel aan je voeten,
toe, word wakker,
de bramen zijn rijp.

Middernacht

Te middernacht vindt hij de vrouwen.
Ze zitten samen in een warme kamer
in een groot en oud gebouw en schenken
wijn en zeggen al wat je wilt horen.

Schaam je niet.
Je kunt ze best vertrouwen.
Geen vraag is ze te gek,
ook geen verdriet.
Ze schudden liefde
uit hun wijde mouwen

en als je bij ze durft te komen
kussen ze je niet, maar weven kleden
aan hun weefgetouwen, schillen
sinaasappels, zingen do re mi.

Ze zullen zeggen
dat ze je verwachten.
Je eet iets, maakt een grapje,
schept wat op (een beetje),
wordt dan toch verlegen,
wat je doen kwam wil je liever
niet meer weten maar je voelt je
zo wanhopig als een man alleen
zich voelen kan.

Vliegen zoemen om de lamp,
je zwijgt en neemt een slok,
je handen trillen. Dan sta je op
en pakt je jas, een kat strijkt soepel
langs je been. Je blik is troebel
en je struikelt en de vrouwen zeggen
geeft niet, ga waar je moet gaan
of blijf iets langer, tel tot tien -

de kamer draait, hij staat al buiten.
De vrouwen glimlachen en zeggen:
wie niet weg is is gezien.

Niemandland

Wijd is de vlakte
waar winden zwerven
en stemmen verwaaien,
waar de tijd vrij spel heeft,
waar een man zijn voeten
volgt wanneer zijn hart
het heeft begeven.

Daar spelen kinderen.
Een bal, een parasol,
een wollen deken naast
een volgeladen wagen,
de bolle wangen glanzen
in het ochtendlicht.
Ze bouwen zandkastelen
met steentjes en water.

Daar nadert de man.
Hangende schouders
en stof rond zijn enkels.
De kinderen zwaaien:

Kom je ons halen?
Wij hebben geen naam.
Wij hebben geen honger
en ook geen dorst,
we hebben melk
en brood en honing
en 's nachts kun je slapen.

We zullen niet bang zijn.
We wachten al jaren.
We wachten op sprookjes,
op een wonder misschien.

Neem je ons mee -
nee, niet vandaag.
Waar je heengaat?
Dat is de vraag.

De boom

Middenin het veld staat een boom.
De takken wuiven, wenken, buigen,
de stam kraakt, de bladeren zuchten.

Storm op komst. De lucht is grauw
en wolken worden opeen gestapeld
door een almaar voortjagende wind.

Lang kunnen ze hun last niet dragen.
Haast is de hemel zwaar genoeg
om alles los te laten; regenwater voegt

zich dadelijk naar de uitgedroogde
aarde, om haar zacht te maken, aan
te raken; verlaten grond waar niemand

zich wil wagen, alleen wat vogels die
de boom tot schuilplaats maakten
en een man die worstelt in de wind.

Vooruit, nog even. De eerste druppels
vallen op zijn wang, in de verte
de donder als een brullend beest.

Bijna is hij bij de boom, een paar stappen.
Wind wervelt door de takken,
schudt het blad los, neemt het mee.

De vogels vliegen op en strijken neer,
alsof ze hem begroeten. Hij strekt zijn
hand uit naar de stam en leunt ertegen,

voelt het levend hout, dat kring voor kring
is opgebouwd, de bast - zo houdt hij stand,
de oude wortels aan zijn voeten.

Bliksem tekent goud de horizon,
de wolkendeken.
Nog lang ruist om hem heen de regen.

Wiegeliedje voor de winter

Stil nu, als de wind gaat liggen
laat je woorden rusten.
De zomer is allang voorbij.
De herfst was hier en jij,
met zoete vingers, plukte rijpe vruchten,
vlocht van de laatste bloemen
kransen voor je haar.

We hingen ze op zolder om te drogen,
de bomen wiegden en ons bladerdak
viel losjes in de goot.
Nu ligt de oogst in kelders opgeslagen,
als bewaarde droom.

Zo komen snel de koudste dagen,
het vroege donker en de sterren dichterbij.
Op de velden weer de eerste rijp,
tere bode van de lange winter,
bevroren adem van het vorige jaar.

Ga dan naar binnen in uw huizen.
Ontsteek het licht, ontvang je vrienden,
sluit het raam. Laat elk uur tellen
en vergeet het duister.
Geef je tranen aan het vuur,
wees lief en luister.
Vertel verhalen, zing samen.
Alles is muziek.